

Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2012 r. — ING Groep przeciwko Komisji

(Sprawa T-332/12)

(2012/C 287/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ING Groep (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, J. Blockx i N. Lorjé)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 11 maja 2012 r. C(2012) 3150 wersja ostateczna, Pomoc państwa S.A.28855 (N 373/2009) (ex C 10/2009 i ex N 528/2008) — ING Niderlandy — pomoc na restrukturyzację; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) W zarzucie pierwszym strona skarżąca podnosi, że strona pozwana naruszyła zasadę rozsądnej administracji oraz prawo do bycia wysłuchanym poprzez zaniechanie omówienia z państwem niderlandzkim oraz ING kwestii okoliczności faktycznych, a także swych poglądów i założeń, które miały znaczenie dla uznania przez nią, że zmiana warunków wkładu kapitału podstawowego pierwszej kategorii stanowiła pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- 2) W zarzucie drugim strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła prawo oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu kryterium inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej oraz nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia uznania zmiany warunków wkładu kapitału podstawowego pierwszej kategorii za pomoc państwa i okoliczność obciążającą przy ocenie środków wyrównawczych.
- 3) W zarzucie trzecim strona skarżąca utrzymuje, że strona pozwana naruszyła art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, a także zasady rozsądnej administracji, proporcjonalności, pewności

prawa, równego traktowania oraz obowiązek uzasadnienia przez to, że nie uwzględniła kwoty pomocy przy ocenie środków wyrównawczych oraz przez to, że błędnie obliczyła względną kwotę pomocy oraz błędnie określiła okoliczności, w których pomoc została udzielona, przy ocenie środków wyrównawczych.

- 4) W zarzucie czwartym strona skarżąca podnosi, że strona pozwana naruszyła art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, zasadę rozsądnej administracji, zasadę proporcjonalności oraz obowiązek uzasadnienia, czyniąc zakazy przywództwa cenowego prawnie wiążącymi ING.

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2012 r. — T&L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji

(Sprawa T-335/12)

(2012/C 287/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: T&L Sugars Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) oraz Sidul Açúcares, Unipessoal Lda (Santa Iria de Azóia, Portugalia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, lawyer, oraz D. Slater, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska oraz Unia Europejska, reprezentowana przez Komisję Europejską

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE lub zarzutu bezprawności na podstawie art. 277 TFUE wobec rozporządzenia nr 367/2012, rozporządzenia nr 397/2012, rozporządzenia nr 356/2012, rozporządzenia nr 382/2012, rozporządzenia nr 444/2011 oraz rozporządzenia nr 485/2012 za dopuszczalne i zasadne;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 367/2012 z dnia 27 kwietnia 2012 r. ustanawiającego niezbędne środki w odniesieniu do udostępniania dodatkowych ilości cukru pozakwotowego i izoglukozy pozakwotowej na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2011/2012 (Dz.U. L 116, s. 12);

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 397/2012 z dnia 8 maja 2012 r. ustalającego współczynnik przydziału, odrzucającego dalsze wnioski i zamykającego okres składania wniosków w odniesieniu do dostępnych dodatkowych ilości cukru pozakwotowego do sprzedania na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2011/2012 (Dz.U. L 123, s. 35);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 318, s. 4), zmienionego rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 356/2012 w odniesieniu do okresów, w których można składać oferty w odpowiedzi na drugi przetarg częściowy i kolejne przetargi częściowe w roku gospodarczym 2011/2012 na przywóz cukru z zastosowaniem obniżonej stawki celnej (Dz.U. L 113, s. 4);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 382/2012 z dnia 3 maja 2012 r. w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z piątym częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 119, s. 41);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 444/2012 z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z szóstym częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 135, s. 61);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 485/2012 z dnia 7 czerwca 2012 r. w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z siódmym częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 1239/2011 (Dz.U. L 148, s. 24);
- alternatywnie, (i) uznanie zarzutu bezprawności wobec art. 186 lit. a) i art. 187 rozporządzenia nr 1234/2007⁽¹⁾ za dopuszczalny i zasadny oraz uznanie tych przepisów za bezprawne, jak również stwierdzenie nieważności zaskarżonych rozporządzeń, które bezpośrednio lub pośrednio są oparte na tych przepisach; oraz (ii) uznanie zarzutu bezprawności wobec rozporządzenia nr 367/2012 i rozporządzenia nr 1239/2011, zmienionego rozporządzeniem nr 356/2012, za dopuszczalny i zasadny;
- zobowiązanie Unii Europejskiej reprezentowanej przez Komisję do naprawy wszelkich szkód poniesionych przez skarżące w wyniku naruszenia przez Komisję jej zobowiązań prawnych oraz ustalenie wysokości odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżące w okresie od dnia 30 stycznia 2012 r. do dnia 24 czerwca 2012 r. na kwotę 75 051 236 EUR powiększoną o wysokość wszelkich dalszych strat poniesionych przez skarżące po tej dacie lub wszelkie inne kwoty odzwierciedlające szkodę, jaka

została lub zostanie poniesiona przez skarżące, jeśli zostanie to przez nie wykazane w trakcie niniejszego postępowania, w szczególności przy uwzględnieniu w należyty sposób szkód przyszłych;

- zasądzenie odsetek według stopy ustalonej ówczesznie przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansujących, powiększonej o dwa punkty procentowe, lub według innej właściwej stopy określonej przez Sąd, od kwoty podlegającej zapłacie od daty orzeczenia Sądu do daty faktycznej zapłaty;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami i wydatkami związanymi z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasady niedyskryminacji w ten sposób, że z jednej strony rozporządzenie nr 367/2012 przewiduje stałą opłatę za przekroczenie kwoty krajowej, mającą ogólne zastosowanie, w wysokości 211 EUR za tonę — tj. mniej niż połowę zwykłej kwoty 500 EUR za tonę — w zastosowaniu do szczególnej ilości (250 000 t) cukru, rozdzielonej równo wyłącznie pomiędzy skarżące będące zakładami przetwórstwa buraków cukrowych. Z drugiej strony rozporządzenie nr 1239/2011, zmienione rozporządzeniem nr 356/2012, przewiduje nieznaną i nieprzewidywalną cło, mające zastosowanie tylko do zwycięzców przetargu (którymi mogą być rafinerie cukru trzcinowego, zakłady przetwórstwa buraków cukrowych lub jakakolwiek strona trzecia) i na nieokreśloną kwotę łączną. Cło zostało ostatnio ustalone na kwotę 312,60 EUR za tonę, tj. niemal 50 % więcej niż opłata za przekroczenie kwoty krajowej dla zakładów przetwórstwa buraków cukrowych. Trudno o większy kontrast pomiędzy tymi dwoma środkami. W istocie każdy element tych środków dyskryminuje rafinerie cukru trzcinowego wobec zakładów przetwórstwa buraków cukrowych.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia rozporządzenia nr 1234/2007 i braku właściwej podstawy prawnej w ten sposób, że ze względu na rozporządzenie nr 367/2012 Komisja nie posiada uprawnień do zwiększania kwot, przeciwnie — jest zobowiązana do nakładania wysokich zniechęcających opłat za udostępnianie cukru pozakwotowego na rynku Unii. W odniesieniu do przetargów podatkowych Komisja wyraźnie nie posiada upoważnienia ani uprawnień do przyjęcia tego rodzaju środka, który nigdy nie został przewidziany w podstawowych przepisach.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady pewności prawa w ten sposób, że Komisja stworzyła system, w którym cła nie są przewidywalne i określane poprzez stosowanie spójnych, obiektywnych kryteriów, lecz raczej ustalone subiektywną gotowością do płacenia (zresztą podmiotów podlegających bardzo różnorodnym naciskom i zachętom w tym względzie), bez żadnej faktycznej więzi z rzeczywistością przywożonymi produktami.

- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie w jakim Komisja mogła swobodnie przyjąć mniej restrykcyjne środki, w celu zaradzenia brakom w zaopatrzeniu, które nie zostałyby przyjęte wyłącznie na szkodę rafinerii importujących.
- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia uzasadnionych oczekiwań w ten sposób, że skarżące mogły w uzasadniony sposób oczekiwać, iż Komisja użyje narzędzi dostępnych w rozporządzeniu nr 1234/2007 w celu przywrócenia dostępności zaopatrzenia w surowy cukier trzcinowy do rafinacji. Skarżące mogły także w uzasadniony sposób oczekiwać, że Komisja zachowa równowagę pomiędzy rafineriami importującymi a krajowymi producentami cukru.
- 6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasad staranności, sumienności i dobrej administracji w ten sposób, że działania Komisji były oczywiście niewłaściwe w świetle braków w zaopatrzeniu. Komisja powinna była złagodzić ograniczenia w przywozie dla rafinerii trzciny cukrowej. Zamiast tego Komisja zwiększyła produkcję krajową i uzależniła dostęp do dodatkowych przywozów od penalizujących i nieprzewidywalnych opłat.
- 7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 39 TFUE w ten sposób, że Komisja nie osiągnęła dwóch celów określonych w tym postanowieniu traktatu.
- 8) Zarzut ósmy dotyczy naruszenia rozporządzenia nr 1006/2011⁽²⁾ w ten sposób, że opłaty nałożone na biały cukier w istocie są tylko nieznacznie wyższe niż te dotyczące cukru surowego, bowiem różnica wynosi około 30 EUR za tonę. Kontrastuje to z różnicą 80 EUR pomiędzy standardowym cłem przywozowym za cukier rafinowany (419 EUR) a surowy cukier do rafinacji (339 EUR), które są określone w rozporządzeniu nr 1006/2011.

Dodatkowo, na poparcie skargi o odszkodowanie skarżące twierdzą, że Komisja w sposób rażący i oczywisty przekroczyła margines swobodnego uznania przyznany jej przez rozporządzenie nr 1234/2007 poprzez jej bierność i niewłaściwe działanie. Ponadto brak przyjęcia odpowiednich środków przez Komisję stanowi oczywiste naruszenie zasady prawa „mającej na celu przyznanie praw jednostkom”. Komisja w szczególności naruszyła ogólne zasady UE pewności prawa, niedyskryminacji, proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązku staranności, sumienności i dobrej administracji.

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 299, s. 1).

(2) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 282, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2012 r. — Klizli przeciwko Radzie

(Sprawa T-336/12)

(2012/C 287/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yousef Klizli (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: Z. Garkova-Lyutskanova, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2012/256/WPZiB z dnia 14 maja 2012 r. dotyczącej wykonania decyzji Rady 2011/782/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 126, s. 9), w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 410/2012 z dnia 14 maja 2012 r. dotyczącego wykonania art. 32 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 126, s. 3), w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącego.
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że

- skarżący został niesłusznie umieszczony w wykazie jako osoba, która zapewniła reżimowi wsparcie finansowe.

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że

- zaskarżone akty Rady zostały wydane bez żadnej podstawy prawnej i naruszają obowiązek uzasadnienia, prawo do rzetelnego procesu sądowego, prawo do skutecznej ochrony sądowej oraz prawo własności; ponadto naruszają one zasadę proporcjonalności i dobre imię skarżącego.